

Sygn. akt II UK 387/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku Ł. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie Ł. S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 21 marca 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., w następstwie czego doszło do pominięcia części materiału w ten sposób, że bezpodstawnie oddalono wnioski dowodowe apelującej o zwrócenie się do archiwum organu rentowego w oparciu o przedłożoną listę pracowników KWB „[...]”, a także naruszenie prawa materialnego: art. 177 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, póź. 1227), przez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie; art. 53 ust. 2. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych, przez nieuwzględnienie pełnych miesięcy w ramach okresów, które bierze się pod uwagę przy obliczaniu emerytury; art. 194a ust. 5 oraz ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez przyjęcie, że waloryzacja świadczeń emerytalnych następuje według dat następujących po sobie kolejnych waloryzacji, a nie według daty faktycznego przyznania świadczenia.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego w [...] rażąco w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., oraz wskazane przepisy prawa materialnego poprzez nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy w P., a następnie przez Sąd Apelacyjny w [...] części materiału dowodowego, ponadto w toku ustaleń Sąd Okręgowy w P. nie poczynił wyczerpujących ustaleń, i nie przeprowadzono wniosków dowodowych podniesionych przez skarżącą, a także niewłaściwie zinterpretowano i zastosowano przepisy prawa materialnego, o których mowa wyżej, dlatego też doszło do błędnego przyjęcia stanu faktycznego i prawnego.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do kwestii oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika

zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Tymczasem w uzasadnieniu skargi takiego wywodu brak, co już wstępnie powoduje ocenę, że skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

Przede wszystkim zaś, skarżąca po raz kolejny kontestuje kwestie, które zostały przesądzone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia z dnia 17 marca 2009 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 września 2008 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P., w którym zakwestionowała wysokość pobieranej emerytury, wskazując na jej zaniżenie od 1991 r. przez przyjęcie 408 zamiast 411 miesięcy składkowych, zaniżenie wskaźnika wysokości świadczenia i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru do 250%, przyjęcie nieprawidłowej kwoty bazowej od 1996 r. oraz niestosowanie wskaźnika weryfikacyjnego od 2001 r.

W postanowieniu Sądu Najwyższego rozpoznającego skargę ubezpieczonej o stwierdzenie niezgodności tego orzeczenia z prawem z dnia 23 lutego 2010 r.,

II BU 18/09, wskazano, że „zaskarżony wyrok nie jest niezgodny ze wskazanymi w skardze przepisami, uwzględniając, że art. 179 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, stanowi o dodatkowej waloryzacji od dnia 1 stycznia 1999 r. wskaźnikiem 104,3% wyłącznie emerytury przyznanej od uposażeń osiągniętych na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej i Państwowej Straży Pożarnej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy pozostawali w służbie (brzmienie pierwotne: Dz. U. z 1998 r., Nr 162, poz. 1118). Wyrok Sądu Apelacyjnego nie narusza art. 53 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż okresy składkowe uwzględnione w tym orzeczeniu obejmują pełne miesiące. Nie nasuwa także wątpliwości zastosowanie art. 194a ust. 5 i 6 ustawy, dodanego od dnia 16 września 2004 r. przez art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 191, poz. 1954) i zmienionego od 1 stycznia 2008 r. ustawą z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 191, poz. 1368)”. Dalej zaś stwierdzono, że „zgodnie z tym przepisem, dla świadczeń przysługujących emerytom i rencistom urodzonym po dniu 31 grudnia 1929 r. podwyższa się kwotę bazową do 94,5 % przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia wysokości świadczenia w dniu jego przyznania - od dnia 1 marca 2007 r. i do 100 % tego przeciętnego wynagrodzenia - od dnia 1 marca 2008 r., przy czym przeliczona emerytura podlega podwyższeniu w ramach waloryzacji przypadających do dnia, od którego przysługuje prawo do świadczenia w przeliczonej wysokości. Skarżąca błędnie – na co trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w [...] – interpretuje jego treść jako nakaz podwyższenia świadczenia „w ramach waloryzacji przypadających od 1991 r. do dnia 1 marca 2008 r. w przeliczonej już wysokości”.

Nie sposób nie zauważyć, że zarzuty zawarte w postawach kasacyjnych stanowią dosłowną kopię zarzutów zawartych w przywołanej wyżej skardze o stwierdzenie niezgodności tego orzeczenia z prawem, poza omyłkowym wskazaniem art. 177 zamiast art. 179 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W istocie zatem skarżąca dąży do ponownego rozstrzygnięcia kwestii rozstrzygniętych już wcześniejszym prawomocnym

wyrokiem, z całkowitym pominięciem art. 365 § 1 k.p.c. Tymczasem przepis ten wyposaża prawomocny wyrok sądu w moc wiążącą. Oznacza to, że sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to we wcześniejszym prawomocnym wyroku. Zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09, LEX nr 515722; z dnia 23 czerwca 2009 r., II PK 302/08, LEX nr 513001; z dnia 8 marca 2010 r., II PK 249/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 225, z dnia 20 maja 2004 r., II UK 403/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 44, z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/2005, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 98).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

aw